

Nạn lớn ngày sau

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lúc ấy trong lòng sung sướng, vốn không muốn dính vào chuyện không đâu, nhưng nghe thấy ba chữ Lão Ngoan đồng đều giật nảy mình, cùng nhảy vọt lên đuổi mau theo. Hai người phía trước võ công bình thường, vẫn chưa hay biết. Ra khỏi trấn lại chạy thêm năm sáu dặm, hai người kia quanh qua một chỗ vách núi, chỉ nghe tiếng quát tháo chửi mắng không ngừng từ sau núi vang ra.

Quách Hoàng hai người gia tăng cước bộ, quanh qua góc núi, chỉ thấy một đám người đang xúm lại một chỗ, có hai người cầm đuốc, giữa đám đông Chu Bá Thông ngồi dưới đất, cứng đờ không động đậy, không biết sống chết ra sao, lại thấy một người ngồi xếp bằng trước mặt Chu Bá Thông, mặt áo cà sa màu đại hồng, chính là Linh Trí thượng nhân, cũng không hề động đậy.

Bên tay trái Chu Bá Thông có một sơn động, cửa động rất nhỏ, chỉ cho phép một người khom lưng chui vào. Ngoài động có năm sáu người chửi mắng âm ỉ nhưng không dám bước tới gần sơn động trong vòng vài trượng, tựa hồ sợ trong động có vật gì bay ra đả thương.

Quách Tĩnh nhớ lại người dạ hành kia từng nói: -Lão Ngoan đồng đã mắc lừa Bành đại ca.

Lại thấy Chu Bá Thông ngồi cứng đờ như một xác chết, chỉ sợ y đã gặp nạn, trong lòng hoảng sợ tung người định vọt ra. Hoàng Dung kéo tay y, hạ giọng nói: -Nhìn cho rõ rồi sẽ nói.

Hai người co người sau đá núi, nhìn thấy mấy người ngoài cửa động vốn đều là người quen cũ: Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông, Quỷ môn Long vương sa Thông Thiên, Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ, Tam đầu giao Hầu Thông Hải và hai người dạ hành lúc nãy, dưới ánh đuốc nhận ra họ là đệ tử của Lương Tử Ông, Quách Tĩnh lúc mới học Hàng long thập bát chưởng từng giao thủ với họ.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Mấy người này đã không phải là đối thủ của Quách Tĩnh và mình.

Nhưng nhìn quanh một vòng không thấy có ai khác, hạ giọng nói: -Với công phu của Lão Ngoan đồng thì mấy gã khốn này làm gì y được? Xem tình hình này thì Tây độc Âu Dương Phong nhất định rình mò quanh đây.

Đang nghĩ cách thăm dò cho rõ ràng chợt nghe Bành Liên Hồ quát: -Con rùa đen, nếu không ra, lão tử sẽ hun khói vào hang đấy.

Trong động có một người trầm giọng đáp: -Có bản lĩnh xấu xa gì cứ giở hết ra đi.

Quách Tĩnh nghe thanh âm đúng là đại sư phụ Kha Trấn ác, lúc ấy còn nghĩ gì tới việc Âu Dương Phong có quanh đó không, cao giọng quát: -Su

phụ, đệ tử Quách Tĩnh tới đây?

Thân hình theo tiếng nói vọt tới, tay đưa lên chưởng đập xuống đã nắm hậu tâm Hầu Thông Hải ném ra.

Y vừa xuất thủ, mọi người ngoài động lập tức đại loạn. Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ sóng vai xông vào, Lương Tử Ông sấn tới sau lưng Quách Tĩnh định đánh lén. Kha Trấn ác trong động nghe rất rõ, vung tay ném một ngọn độc lăng vào lưng y, ám khí xé gió rít lên vù vù, Lương Tử Ông vội cúi đầu xuống, ngọn độc lăng bay lướt qua đánh đứt mấy lọn tóc trên đầu y rơi xuống, y hoảng sợ sống lưng lạnh buốt, biết ám khí của Kha Trấn ác có tầm chất kịch độc, hôm trước Bành Liên Hồ đã suýt mất mạng vì nó, vội nhảy ra một trượng, đưa tay sờ sờ lên đỉnh đầu, may là chưa đánh rách da, lúc ấy lập tức móc Thấu cốt đỉnh trong bọc ra, rón rén nép theo phía trái động lần tới, định phóng trả vào người trong động, nhưng vừa giơ tay lên đột nhiên cổ tay tê rần, đã bị một vật gì đánh trúng, cạnh một tiếng, ngọn Thấu cốt đỉnh rơi xuống đất, chỉ nghe giọng một cô gái cười nói: -Quỳ xuống mau, lại muốn ăn bồng à!

Lương Tử Ông vội ngoảnh đầu, chỉ thấy Hoàng Dung cầm Đả cầu bồng cười hề hề đứng đó, bất giác vừa sợ vừa giận, tay trái vung chưởng đánh vào vai nàng, tay phải vung ra đoạt ngọn trúc bồng. Hoàng Dung tránh qua chưởng trái của y, nhưng không di động trúc bồng, để tay y chụp đầu bồng. Lương Tử Ông cả mừng, giật mạnh tay lại, nghĩ thầm: - Tiểu cô nương này mà không buông tay, nhất định cả người cả bồng sẽ chúi tới.

Vừa giật một cái, ngọn trúc bồng quả nhiên thuận thế vọt tới, nào ngờ đầu ngọn bồng đột nhiên rung lên trượt khỏi tay y. Lúc ấy đầu bồng đã tới sát người, y hai tay lại ngoài đầu ngọn bồng, vội vung tay chụp lấy, nhưng làm sao kịp nữa, chỉ thấy trước mắt ánh sáng xanh lóe lên, chát một tiếng, đỉnh đầu đã bị đập trúng một nhát. Rốt lại y võ công không kém, lúc nguy cấp nhào luôn xuống đất lăn ra hơn một trượng rồi nhảy vọt lên, sững sốt nhìn cô nương mắt sáng răng trắng trước mặt, đỉnh đầu đau buốt, trong lòng hồ đồ, trên mặt nhăn nhó.

Hoàng Dung cười nói: -Người biết tên của bồng pháp này mà lại bị ta đánh trúng, thì người biến thành cái gì rồi?

Lương Tử Ông năm xưa đã bị Đả cầu bồng pháp cho ném mũi đau khổ, từng bị Hồng Thất công đánh chết đi sống lại, tuy việc đã lâu năm, nhưng vẫn còn sợ sệt. Thấy ngọn bồng này là Đả cầu bồng của Hồng Thất công, bồng pháp là Đả cầu bồng pháp của Hồng Thất công, vẫn đánh trúng người mình, xem ra tiểu cô nương này quả được chân truyền của Hồng Thất công, liếc mắt lại thấy sa Bành hai người không ngừng lùi lại bị chưởng lực của Quách Tĩnh dồn tới mức chỉ còn cách đón đỡ, bèn kêu lên: -Nể mặt Hồng lão bang chủ, chúng ta lui thôi?

Rồi vẫy tay gọi hai tên đệ tử quay người bỏ chạy.

Quách Tĩnh khuỷu tay trái đánh ngược lại, ép sa Thông Thiên lùi ba bước, tay phải thuận thế quét ngang ra. Bành Liên Hồ thấy chưởng phong lợi hại không dám thẳng thắn đón đỡ, vội vàng tránh ra. Quách Tĩnh tay trái ngoặt lại đã chụp trúng hậu tâm y nhắc lên. Bành Liên Hồ thân hình lùn nhỏ, bị y cao lớn nhắc lên lập tức hai chân rời đất, muốn vung chưởng phóng chân chống cự nhưng tứ chi đã hoàn toàn không còn chút sức lực, thấy Quách Tĩnh tay trái nắm thành quyền như ngọn thiết chùy đập tới ngực mình, lúc ấy làm sao chịu nổi, vội vàng kêu lên.

-Hôm nay là đầu tháng tám mà?

Quách Tĩnh sửng sốt hỏi: -Cái gì?

Bành Liên Hồ lại nói: -Người có kể tới tín nghĩa không? Nam tử hán đại trượng phu nói ra có nhớ lời không?

Quách Tĩnh lại hỏi: -Cái gì?

Tay phải vẫn nhắc người y lên. Bành Liên Hồ nói: -Chúng ta hẹn với nhau tử võ quyết thắng trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng ngày rằm tháng tám, bây giờ chưa phải Trung thu, ở đây không phải Gia Hưng, tại sao người đã thương ta?

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, đang muốn thả y xuống, chợt nghĩ tới một chuyện, bèn hỏi: -Các người làm gì Chu đại ca?

Bành Liên Hồ nói: -Lão Ngoan đồng đánh cuộc với nhà sư Tây Tạng kia xem ai động đây trước là thua, có can hệ gì tới ta?

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn qua hai người dưới đất lập tức yên tâm, nghĩ thầm: - Té ra là thế.

Lúc ấy cao giọng gọi: -Đại sư phụ, lão nhân gia người yên ổn chứ?

Kha Trấn ác trong động hừ một tiếng. Quách Tĩnh sợ buông tay Bành Liên Hồ sẽ đột nhiên phóng chân đá vào ngực mình, tay trái bèn vung ra ngoài ném y ra mấy thước, quát lớn: -Cút đi!

Bành Liên Hồ mượn thế nhảy lên rơi xuống đất, chỉ thấy sa Thông Thiên và Lương Tử Ông đã chạy khá xa, trong lòng chửi thầm bọn họ không lo lắng gì cho bạn bè, ôm quyền nói với Quách Tĩnh: -Sau bảy ngày nữa sẽ tái phân thắng phụ ở lầu Yên Vũ.

Rồi quay người thi triển khinh công chạy mau đi. Dọc đường đi trong lòng không sao hiểu được: -Mỗi lần gặp thằng tiểu tử này, thì võ công của y lại tăng lên mấy phần, tại sao lại lạ lùng như thế? Rốt lại là y uống linh đan diệu dược hay là được bí kíp tiên pháp?

Hoàng Dung bước tới cạnh Chu Bá Thông và Linh Trí thượng nhân, chỉ thấy hai người đều mở tròn mắt trừng trừng nhìn nhau, đúng là ngay mí mắt cũng không chớp một cái. Hoàng Dung thất tình hình như thế, lại nghĩ tới lời hai người dạ hành, đã biết là gian kế của bọn Bành Liên Hồ, nhất định họ sợ Lão Ngoan đồng võ công cao cường nên buông lời nói

khích, để nhà sư Tây Tạng này đánh cuộc với y, ai nhúc nhích trước sẽ thua. Linh Trí thượng nhân về võ công thì làm sao bằng y, nhưng dùng cách này thì có thể yên ổn trối chân y ở đây người khác có thể chia nhau đối phó với Kha Trấn ác Lão Ngoan đồng đã thích có người đùa giỡn với y, lại không có cơ tâm, không khỏi mắc bẫy, bên cạnh tuy đánh nhau long trời lở đất nhưng y vẫn ngồi yên ổn như núi Thái, ngay cả đầu ngón tay út cũng không động đậy một cái, dốc lòng thắng bằng được Linh Trí thượng nhân.

Hoàng Dung kêu lên: -Lão Ngoan đồng, ta tới đây!

Chu Bá Thông tay nghe mắt thấy nhưng chỉ sợ thua cuộc, lại không đáp lời. Hoàng Dung nói: -Hai người các người cứ ngồi như thế, có ngồi thêm mấy giờ nữa cũng chưa chắc đã phân thắng phụ, như thế có ích lợi gì? Thôi thế này, ta tới làm chứng cho hai người. Ta đồng thời gãi vào Tiểu yêu huyết của hai người, hai tay cùng nhẹ nhàng như nhau, ai cười thành tiếng trước thì người ấy thua.

Chu Bá Thông đang ngồi buồn bực, nghe Hoàng Dung nói thế rất hợp tâm ý chỉ là không dám tỏ ý tán thành.

Hoàng Dung cũng không nói, bước tới giữa hai người ngồi xổm xuống, đặt Đả cầu bồng xuống đất, đưa thẳng hai tay ra, hai ngón trỏ chia ra điểm vào Tiểu yêu huyết của hai người.

Nàng biết Chu Bá Thông nội công cao hơn hẳn nhà sư Tây Tạng, vì thế không hề gian trá, kinh lực trên hai tay quả thật không chia nặng nhẹ, nhưng nói ra cũng kỳ quái, Chu Bá Thông cố nhiên chưa hề động đậy, nhưng Linh Trí thượng nhân lại như không biết gì, hoàn toàn không đếm xỉa tới, Hoàng Dung ngấm ngầm khen ngợi, nghĩ thầm: -Công phu bế huyết của lão hòa thượng này quả thật cao cường, nếu có người khác làm thế này thì mình đã sớm cười phá ra rồi.

Lúc ấy bèn gia tăng kinh lực vào hai tay.

Chu Bá Thông ngấm vận nội công chống lại chỉ lực của Hoàng Dung điểm tới, chỉ là chỗ huyết Tiểu yêu là cuối xương sườn, da thịt mềm mại, rất khó vận kinh, nếu vận lực phản kích, mượn sức chống sức, chỉ sợ lắc lư thân hình thì sẽ thua cuộc, nhưng thấy chỉ lực của Hoàng Dung càng lúc càng mạnh, chỉ đành cắn răng chịu đựng, nhìn tới cuối cùng quả thật không chi trì nổi, cơ thịt dưới sườn rút lại một cái đẩy ngón tay của Hoàng Dung trượt ra, nhảy bật người lên ha hả cười lớn, nói: -Hòa thượng mập, người giỏi thật, Lão Ngoan đồng phục người rồi!

Hoàng Dung thấy y nhận thua, trong lòng lại hối hận: -Nếu biết thế này thì mình nên ra tay vận kinh mạnh hơn vào lão hòa thượng mập.

Rồi đứng thẳng lên, nói với Linh Trí thượng nhân: -Người thua rồi, bà cô người cũng không cần lấy mạng người, đi mau đi, đi mau đi?

Linh Trí thượng nhân không đếm xỉa gì tới, vẫn ngồi bất động. Hoàng

Dung đưa tay xô vào vai y quát: -Ai hơi đâu mà nhìn người, định giả chết à?

Nàng vừa mới đẩy khế một cái, tấm thân to béo của Linh Trí thượng nhân theo tay đổ xuống, nằm ngang trên mặt đất, nhưng vẫn theo tư thế ngồi xếp bằng, giống như một tượng Phật làm bằng đất gỗ.

Lúc ấy Chu Bá Thông và Hoàng Dung hai người giật nảy mình. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Chẳng lẽ y dùng kinh bế huyệt, nhưng công phu không đủ nên chết luôn rồi sao?

Bèn đưa tay lên mũi y, thì rõ ràng vẫn còn thở, vừa xoay chuyển ý nghĩ, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, nói với Chu Bá Thông: -Lão Ngoan đồng, người mắc lừa người ta mà còn không biết, đúng là xuẩn tài!

Chu Bá Thông mở tròn hai mắt tức giận nói: -Cái gì?

Hoàng Dung cười nói: -Người cứ giải huyệt đạo cho y rồi sẽ nói.

Chu Bá Thông ngạc nhiên cúi xuống mò mò trên người Linh Trí thượng nhân mấy cái, vớ luôn vài chưởng, phát giác ra huyệt đạo toàn thân của y bị người ta phong bế, nhảy dựng lên kêu lớn: -Không tính, không tính!

Hoàng Dung hỏi: -Không tính cái gì?

Chu Bá Thông nói: -Bọn đồng đảng của y đã điểm huyệt lúc y ngồi xuống, hòa thượng mập này tự nhiên không thể động đậy. Bọn ta mà ngồi ba ngày ba đêm, y cũng quyết không thể thua.

Rồi quay đầu khom xuống gọi Linh Trí thượng nhân: -Nào, nào, nào, chúng ta lại tỷ thí.

Quách Tĩnh thấy Chu Bá Thông tinh thần bình thường, chưa bị thụ thương, trong lòng lo cho sư phụ, không nghe y nói lung tung nữa, chui vào trong động tìm Kha Trấn ác.

Chu Bá Thông khom người giải khai huyệt đạo cho Linh Trí thượng nhân, không ngừng kêu lên: -Nào, tỷ thí lại, tỷ thí lại.

Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Sư phụ ta đâu? Người bỏ lão nhân gia người đâu rồi?

Chu Bá Thông ngẩn người kêu lên: -Ái chà!

Rồi quay người chạy vào trong động. Lúc ấy y xông vào rất mạnh, suýt nữa húc vào người Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh đỡ Kha Trấn ác trong động ra, thấy sư phụ đầu quấn khăn trắng, người mặc áo trắng, bất giác ngẩn người hỏi: -Sư phụ, tại sao người mặc tang phục? Nhị sư phụ và mọi người đâu?

Kha Trấn ác ngẩng đầu lên trời, cũng chưa trả lời, ứa ra mấy giọt nước mắt. Quách Tĩnh càng thêm kinh nghi, không dám hỏi nữa, chợt thấy Chu Bá Thông đỡ một người trong động ra, người ấy tay phải cầm bầu rượu, tay trái cầm nửa con gà luộc, miệng ngậm một cái đùi gà, mặt

mày tươi cười không ngừng gật đầu, đúng là Cửu chỉ thần cái Hồng Thất công. Quách Hoàng hai người cả mừng, đồng thanh kêu lên: -Sư phụ!

Kha Trấn ác trên mặt đột nhiên hiện sát khí, nhắc thiết trượng lên đập thẳng vào gáy Hoàng Dung. Phát trượng ấy đánh ra vừa mau vừa độc, đúng là độc chiêu trong Phục ma trượng pháp năm xưa y ở sa mạc Mông Cổ khổ luyện mà thành, để đối phó với Mai Siêu Phong mắt mù, khiến y thị tuy nghe tiếng trượng phong nhưng né tránh không kịp. Hoàng Dung vừa thấy Hồng Thất công, vừa mừng vừa sợ, hoàn toàn không đề phòng sau lưng đột nhiên có người đánh lén, đến khi giật mình phát giác ra, kinh lực trên ngọn thiết trượng đã chụp lên người nàng.

Quách Tĩnh nhìn thấy trượng ấy phải đánh nàng vỡ sợ trong lúc nguy cấp tay trái đưa mau ra đẩy ngọn thiết trượng qua một bên, tay phải vươn ra chụp đầu trượng, chỉ là y trong lúc hoảng sợ dùng lực quá mạnh, lại không nghĩ tới công phu của mình lúc ấy đã tiến bộ vượt bậc, chưởng phải dùng thủ pháp trong Hàng long thập bát chưởng, Kha Trấn ác chỉ thấy một luồng đại lực đột nhiên ép tới, thể không chống được, lập tức thiết trượng rời khỏi tay, ngã sấp xuống đất.

Quách Tĩnh cả kinh, vội khom người xuống đỡ lên, liên tiếp gọi: -Đại sư phụ?

Chỉ thấy y mũi sưng vù, gãy mất hai cái răng cửa. Kha Trấn ác phì một tiếng nhỏ cả máu và răng ra lòng bàn tay, lạnh lùng nói: -Cho người đây.

Quách Tĩnh ngẩn người, hai gối quỳ ngay xuống, kêu lên: -Đệ tử đáng chết, xin sư phụ trách phạt thật nặng.

Kha Trấn ác vẫn đưa tay ra, nói: -Cho người đây?

Quách Tĩnh khóc nói: -Đại sư phụ ...

Tiếng nói tắt nghẹn ở cổ, không biết làm sao là tốt.

Chu Bá Thông cười nói: -Xưa nay chỉ thấy sư phụ đánh đệ tử, hôm nay lại thấy đệ tử đánh sư phụ, hay ời là hay.

Kha Trấn ác nghe thấy câu ấy, lửa giận càng tăng, nói: -Được rồi, người ta có câu Quát cả răng lẫn máu. Ta cho người làm gì.

Rồi đưa tay ném hai cái răng vào miệng, ngẩng đầu nuốt luôn vào bụng. Chu Bá Thông vỗ tay cười lớn, cao giọng khen hay.

Hoàng Dung thấy sự tình to tát, Kha Trấn ác đáng vẻ vô cùng thâm hiểm, lại không biết tại sao y muốn giết mình, trong lòng kinh nghi, từ từ bước tới cạnh Hồng Thất công nắm tay y.

Quách Tĩnh dập đầu nói: -Đệ tử có chết muôn lần cũng không dám mạo phạm tới đại sư phụ, nhất thời hồ đồ lỡ tay, chỉ mong sư phụ trách phạt.

Kha Trấn ác nói: -Sư phụ thế này, sư phụ thế nọ, ai là sư phụ của người? Người có đảo chủ Đào Hoa làm nhạc phụ, còn cần gì sư phụ nữa? Một

chút đạo hạnh nhỏ nhoi của Giang Nam thất quái, làm sao đáng làm sư phụ của Quách đại gia người?

Quách Tĩnh càng nghe càng sợ, chỉ biết dập đầu.

Hồng Thất công đứng cạnh nhìn thấy không nhịn được nói chen vào: - Kha đại hiệp, thầy trò qua chiêu, một người lỡ tay cũng là chuyện bình thường. Mới rồi Tĩnh nhi dùng một chiêu với người ấy là do ta truyền thụ, tính ra là lão khiêu hóa không phải, vậy xin bồi tội với người.

Nói xong chấp tay một cái. Chu Bá Thông nghe Hồng Thất công nói thế, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ mình lại không nói vài câu.

Lập tức nói: -Kha đại hiệp, thầy trò qua chiêu, một người thất thủ cũng là chuyện bình thường, mới rồi Quách huynh đệ dùng một chiêu chụp thiết trượng của người ấy là do ta truyền thụ, tính ra là Lão Ngoan đồng ta không phải, vậy xin bồi tội với người.

Nói xong cũng chấp tay một cái.

Y nói theo như thế vốn là muốn thêm phần nhiệt náo, nhưng Kha Trấn ác đang cuồng nộ không thể dằn lòng, nghe thấy như có ý châm chọc, ngay cả lòng tốt của Hồng Thất công cũng coi là ý xấu, lập tức cao giọng nói: -Bọn Đông tà Tây độc, Nam đế Bắc cái các người tự cậy võ công cái thế là có thể hoành hành thiên hạ à? Hừ, ta thấy phần lớn đều làm chuyện bất nghĩa, kết thúc không tốt đẹp gì đâu.

Chu Bá Thông ngạc nhiên nói: -Ừa, Nam đế phạm tội gì với người, mà người cũng chửi y?

Hoàng Dung bên cạnh nghe thấy, biết càng nói thì cục diện càng căng, lại thêm Lão Ngoan đồng ở đây lằng nhằng không thôi, rốt lại khó dập tắt lửa giận của Kha Trấn ác, vội nói chen vào: -Lão Ngoan đồng, Uyên ương liền cánh muốn cùng bay tìm tới người rồi, người còn không mau đi gặp bà ta sao?

Chu Bá Thông cả kinh, nhảy ra ba thước, kêu lên: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Bà ta và người “Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai?”

Chu Bá Thông càng sợ, kêu lớn: -Ở đâu thế, ở đâu thế?

Hoàng Dung chỉ về phía nam một cái, nói: -Ở đằng kia kìa, mau mau đi tìm bà ta.

Chu Bá Thông nói: -Ta vĩnh viễn không gặp bà ta. Hảo cô nương, từ nay cô bảo ta làm gì thì ta làm thế, nhưng muôn ngàn lần đừng nói với bà ta là có gặp ta ...

Câu nói chưa dứt, đã sải chân chạy lên phía bắc.

Hoàng Dung kêu lên: -Người nói thì phải nhớ lời đấy.

Chu Bá Thông từ xa kêu lớn: -Lão Ngoan đồng một lời đã nói ra quyết

không hối hận.

Hai chữ “hối hận” vừa ra khỏi miệng, thân hình đã như một làn khói lướt đi không thấy đâu nữa. Hoàng Dung vốn là muốn lừa y đi tìm Anh Cô, nào ngờ y sợ Anh Cô như rắn rết, bỏ chạy còn sợ không kịp, lúc ấy quả vô cùng bất ngờ, nhưng bất kể thế nào thì cũng đã lừa được y đi rồi.

Lúc ấy Quách Tĩnh vẫn quỳ trước mặt Kha Trấn ác ròi lệ nói: -Bảy vị sư phụ vì đệ tử lặn lội lên tận sa mạc hoang vu, đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không đền đáp được đại ân của bảy vị sư phụ. Hai bàn tay này đắc tội với đại sư phụ, đệ tử cũng không cần nữa!

Rồi rút đoản kiếm trong bọc ra, chặt mạnh xuống bàn tay.

Kha Trấn ác thiết trượng vung ngang gạt thanh kiếm ra, tuy kiếm nhẹ trượng nặng nhưng hai món binh khí chạm nhau, lửa bắn tung tóe, Kha Trấn ác hồ khẩu tê rần, biết nhất kiếm ấy Quách Tĩnh đã dùng toàn lực, đúng là thật lòng, bèn nói: -Được, nếu đã như thế thì phải nghe lời ta làm một việc.

Quách Tĩnh cả mừng nói: -Đại sư phụ chỉ cần có lệnh, đệ tử há dám không tuân?

Kha Trấn ác nói: -Nếu người không làm theo lời ta thì từ nay trở đi đừng gặp ta nữa, tình nghĩa thầy trò giữa chúng ta từ đây một đao chặt đứt.

Quách Tĩnh nói: -Đệ tử xin hết sức, nếu không thành công thì chết mới thôi.

Kha Trấn ác dần mạnh thiết trượng xuống đất một cái quát: -Đi chặt đầu Hoàng lão tà và con gái y về đây gặp ta.

Quách Tĩnh lúc ấy vô cùng hoảng sợ, run lên nói: -Đại sư sư phụ ...

Kha Trấn ác nói: -Cái gì?

Quách Tĩnh nói: -Không biết Hoàng đảo chủ đắc tội thế nào với lão nhân gia người?

Kha Trấn ác thở dài: -Hừ, hừ!

Đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: -Ta đang mong ông trời cho ta được nhìn thấy ánh sáng một lúc để ta thấy mặt thẳng tiểu súc sinh phụ nghĩa vong ơn.

Rồi nhắc thiết trượng lên đập thẳng xuống đầu Quách Tĩnh.

Hoàng Dung lúc y đòi Quách Tĩnh phải đi làm một việc, đã sớm đoán ra, đột nhiên thấy y giơ trượng đập mạnh xuống, Quách Tĩnh lại không tránh né, nghĩ thầm bất kể thế nào thì cứu người cũng là việc gấp, ngọn trúc bồng từ bên trái vươn ra, một chiêu ác cầu lan lộ cản ngọn thiết trượng trên đầu Quách Tĩnh, chờ thiết trượng đập xuống, ngọn trúc bồng nghiêng đi một cái hất ra ngoài. Đả cầu bồng pháp quả thật vô cùng tinh diệu, tuy sức nàng yếu nhưng thuận thế tá lực, hất thiết trượng đập

ra ngoài.

Kha Trần ác loạn choạng mấy bước, không chờ đứng vững đã vung tay đâm mạnh vào ngực mình hai cái chạy mau lên phía bắc. Quách Tĩnh sải chân đuổi theo kêu lên: -Đại sư phụ khoan đi đã.

Kha Trần ác dừng bước quay lại, cao giọng quát: -Quách đại gia muốn lấy mạng già của ta à?

Về mặt rất hung dữ. Quách Tĩnh sửng sốt, không dám cản trở, chỉ cúi đầu xuống, chỉ nghe tiếng thiết trượng điểm xuống đất càng lúc càng xa, sau cùng hoàn toàn im bật, nghĩ tới ơn nghĩa của sư phụ, không kìm được nằm phục xuống đất buông tiếng khóc lớn.

Hồng Thất công kéo tay Hoàng Dung bước tới cạnh y nói: -Kha đại hiệp và Hoàng lão tà tính tình đều rất cổ quái hai người rốt lại đã kết mối thù hằn rất sâu. Nói không được, chỉ còn chờ lão khiêu hóa đích thân hòa giải cho họ thôi.

Quách Tĩnh nín khóc đứng lên nói: -Sư phụ, người biết..., biết làm thế nào à?

Hồng Thất công lắc đầu nói: -Lão Ngoan đồng mắc lừa, đánh cuộc ngồi bất động với người ta. Bọn gian tặc kia muốn hại ta, đại sư phụ người ngoài thôn Ngưu Gia bắt gặp, bảo vệ ta tới núp trong sơn động, nhờ ám khí độc lạng của y lợi hại nên bọn gian tặc không dám xông bừa vào, mới chi trì được đến lúc này. Ở đại sư phụ người là người rất trượng nghĩa, y đỡ ta vào trong hang cự chiến, rõ ràng là quyết ý cứu mạng cho ta.

Nói tới đó uống một ngụm rượu lớn, dứt cả chiếc đùi gà vào miệng, nhai rau rầu, nuốt xong đưa áo chui mỡ trên mép rồi mới nói tiếp: -Mới rồi đánh nhau rất ác liệt, ta lại mất hết công phu không thể ra tay giúp đỡ, gặp mặt sư phụ người, còn chưa rảnh nói chuyện gì với y. Xem y tức giận như thế, quyết không phải vì người lỡ tay làm y bị ngã. Y là anh hùng hiệp nghĩa, há lại lòng dạ hẹp hòi như thế May là không còn mấy ngày nữa sẽ đến Trung thu, sau cuộc tử võ trên lầu Yên Vũ lão khiêu hóa sẽ dàn xếp cho các người cũng được.

Quách Tĩnh nghẹn ngào luôn miệng cảm ơn.

Hồng Thất công cười nói: -Công phu của hai đứa nhỏ các người tiến bộ nhiều lắm, Kha đại hiệp cũng là nhân vật nổi tiếng trong võ lâm mà các người vừa ra tay đã khiến y không hạ đài được, là có chuyện gì vậy?

Quách Tĩnh trong lòng xấu hổ, nhất thời không nói được. Hoàng Dung thì cười khanh khách đem chuyện từ khi chia tay nói lại một vọt. Hồng Thất công nghe Dương Khang giết chết Âu Dương Khắc lớn tiếng khen hay, nghe trưởng lão Cái bang mắc lừa Dương Khang, luôn miệng chửi mắng “Đồ con hoang? Bọn lão già kia hồ đồ thật! Lỗ Hữu Cước thật là có chân mà không có óc.

Y nghe tới chuyện Nhất Đăng đại sư chữa trị cho Hoàng Dung, Anh Cô nửa đêm tìm lên trả thù chỉ ngơ ngẩn xuất thần, cuối cùng nghe nói: - Anh Cô sau khi thoát hiểm ở thác Thanh Long bị phát điên, bất giác hơi biến sắc, ờ một tiếng.

Hoàng Dung nói: -Sư phụ, sao thế? Người cũng biết Anh Cô à?

Nghĩ thầm: -Sư phụ nhất sinh không có vợ, chẳng lẽ bị Anh Cô lừa? Hừ, mụ Anh Cô này thì có gì đẹp? Tính nét kỳ quái nửa đàn bà nửa đàn ông, điên điên khùng khùng mà mê hoặc được bấy nhiêu cao thủ võ lâm à?

Đúng lúc ấy Hồng Thất công nói: -Không có gì. Ta không biết Anh Cô, nhưng lúc Đoàn hoàng gia xuống tóc đi tu thì ta đang ở cạnh y. Hôm ấy y gửi thư lên biên giới phía bắc bảo ta xuống nam. Ta biết nếu y vô sự quyết không đến nỗi kinh động lão khiêu hóa, lại nghĩ tới chân giò sấy, gạo ngon nắm hương ở Vân Nam, lập tức động thân. Sau khi gặp nhau, ta thấy y thần thái suy sụp so với dáng vẻ như rồng như cọp lúc luận kiếm ở Hoa sơn thì khác xa, trong lòng rất kỳ lạ. Sau khi ta tới vài hôm y bèn mượn chuyện trao đổi võ công, định đem Tiên thiên công và Nhất dương chỉ dạy cho ta. Lão khiêu hóa nghĩ thầm ngày trước y dùng Nhất dương chỉ đánh ngang tay với Hàng long thập bát chưởng của ta, Cáp mô công của Lão Độc vật, Phách không chưởng và Đàn chỉ thần thông của Hoàng lão tà, tại sao lại bỗng không đem tuyệt kỹ bình sinh ấy dạy cho lão khiêu hóa? Nếu nói trao đổi võ công thì tại sao không muốn học Hàng long thập bát chưởng của ta, bên trong ắt có chuyện rắc rối. Về sau lão khiêu hóa hỏi kỹ, lại lên thấy y và bốn đại đệ tử bàn bạc, rốt lại nhìn ra được đầu mối, té ra sau khi y truyền thụ hai môn công phu ấy cho ta thì sẽ tự tử. Còn như tại sao y thương tâm tới mức như thế thì đệ tử của y cũng không biết.

Hoàng Dung nói: -Sư phụ, Đoàn hoàng gia sợ sau khi ông chết không ai chế phục được Âu Dương Phong.

Hồng Thất công nói: -Phải đấy, ta nhìn ra được chuyện ấy thì nói thế nào công không chịu học. Cuối cùng y thổ lộ chân tình, nói bốn đệ tử của y tuy trung thành hăng hái nhưng vì nhiều năm phân tâm lo việc quân quốc, chưa thể chuyên tâm vào võ học, khó có thể trở thành cao thủ. Võ công của Toàn Chân thất tử thì tựa hồ cũng chưa đạt tới mức đẳng phong tháo cực. Ta không chịu học Nhất dương chỉ thì đành thôi, nhưng nếu Tiên thiên công mà thất truyền thì y không còn mặt mũi nào nhìn thấy Trùng Dương chân nhân dưới đất. Ta nghĩ chuyện này nhất định y đã suy nghĩ kỹ càng, có khuyên cũng vô dụng, chỉ có cách nhất định không học mới có thể giữ được tính mạng cho y. Đoàn hoàng gia không biết làm sao, chỉ còn cách thoái vị làm sư. Hôm y xuống tóc, ta cũng ở cạnh y. Nói ra cũng là chuyện mười mấy năm trước rồi. Ờ, trường thù oán này hóa giải như thế cũng là rất hay.

Hoàng Dung nói: -Sư phụ, chuyện chúng con đã nói xong rồi, bây giờ

muốn nghe chuyện của người.

Hồng Thất công nói: -Chuyện của ta à? Ờ, ta liên tiếp ăn món nem Uyên ương ngũ trân trong ngự trù bốn lần, tính ra cũng là quá đã nghiệm, lại ăn được món trái vải nấu cật heo, canh chim cút, lười dê nướng, ốc hương ngâm giấm gừng, dạ dày dê hầm ...

Kể ra một, mạch những món ăn ngon trong ngự trù, lúc nói không ngừng nuốt nước bọt ừng ực, nhớ tới dư vị vô cùng thêm thường.

Hoàng Dung nói chen vào: -Tại sao về sau Lão Ngoan đồng tìm người không được?

Hồng Thất công cười nói: -Đám nhà bếp trong ngự trù liên tiếp thấy thức ăn bị mất, đều nói lại là Hồ ly đại tiên, mọi người thấp hương đốt nến lạy lục ta. Về sau bị người đứng đầu đám thị vệ biết được, sai tám tên thị vệ vào ngự trù bắt hồ ly. Lão khiêu hóa nghĩ thầm thế này thì không bướng bỉnh được nữa, Lão Ngoan đồng thì không thấy bóng dáng đâu, đành mò tới một chỗ tối tăm chật hẹp trốn tránh. Chỗ đó gọi là Ngạc lục hoa đường, trồng đầy cây mai, xem ra là chỗ gã tiểu tử hoàng đế thưởng hoa mai mùa đông, lúc trời nóng bức thế này thì hàng ngày ngoài mấy thái giám già vào quét dọn chẳng có ma nào tới, nên lão khiêu hóa được một mình tiêu dao tự tại. Trong hoàng cung chỗ nào cũng có thức ăn, cho dù một trăm lão khiêu hóa cũng không bị đói. Đang yên tĩnh dưỡng thương, cứ ăn ngon ở yên cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày. Một hôm đang nửa đêm chợt nghe Lão Ngoan đồng giả làm ma quỷ, lại giả tiếng mèo kêu chó sủa long trời lở đất trong cung, lại nghe có mấy người gọi lớn: Hồng Thất công Hồng lão gia tử, Hồng Thất công Hồng lão gia tử? Ta bước ra nhìn, té ra là lũ khốn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên, Lương Tử Ông.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói: -Ừa, họ tìm người làm gì?

Hồng Thất công nói: -Ta cũng rất ngạc nhiên. Ta vừa thấy họ lập tức co người lại, nào ngờ Lão Ngoan đồng đã nhìn thấy. Y vô cùng mừng rỡ, chạy tới ôm ta, nói: -Tạ trời tạ đất, rốt lại đã cho Lão Ngoan đồng tìm được. Y lập tức bảo bọn Lương Tử ông đi đoạn hậu ...

Hoàng Dung ngạc nhiên nói: -Tại sao bọn Lương Tử Ông lại nghe lời Lão Ngoan đồng sai phái?

Hồng Thất công cười nói: -Lúc ấy ta cũng không rõ tại sao. Nói tóm lại là bọn gian tặc này thấy Lão Ngoan đồng thì rất sợ hãi, y nói thế nào cũng không dám trái lời. Y sai bọn Lương Tử Ông đi đoạn hậu, công ta tới thôn Ngưu Gia muốn tìm hai người các người. Trên đường y mới cho biết y đi tìm ta khắp nơi không gặp, trong lòng lo sợ, lại gặp bọn Lương Tử Ông trong thành, lúc khẩn cấp không biết làm sao bèn túm lấy đánh cho mỗi gã một trận no đòn, bảo họ sớm tối không ngừng đi tìm ta khắp phố lớn hẻm nhỏ trong thành. Y nói bọn y đã tìm trong cung mấy lần, chỉ là nơi đó quá rộng lớn, nơi ta ẩn núp lại kín đáo nên thủy chung vẫn

không tìm được.

Hoàng Dung cười nói: -Không ngờ Lão Ngoan đồng lại có thủ đoạn như thế, chế phục được bấy nhiêu tên ma đầu, không biết tại sao họ không chạy trốn?

Hồng Thất công cười nói: -Lão Ngoan đồng tự có cách thức tinh quái của y. Y có rất nhiều cái ghét trên người, về thành hơn mười viên dược hoàn, ép mỗi người bọn họ phải uống ba viên, nói đây là thuốc độc, sau bảy bảy bốn chín ngày sẽ phát tác. Thuốc độc này vô cùng lợi hại, ngoài y ra trên đời không ai giải được, nếu họ chịu vâng lời thì đến ngày thứ bốn mươi chín y sẽ cấp cho thuốc giải. Bấy nhiêu tên ác tặc tuy bán tín bán nghi nhưng tính mạng không phải là chuyện đùa, rốt lại thà tin là có chừng nào là không, chỉ đành ngoan ngoãn theo lời Lão Ngoan đồng kêu đi gọi lại, không dám trái lệnh.

Quách Tĩnh vốn đang rất khó xử, nhưng nghe Hồng Thất công nói tới đó cũng không kìm được bật tiếng cười rộ.

Hồng Thất công lại nói: -Tới thôn Ngư Gia rồi, tìm hai người các người không thấy, Lão Ngoan đồng vẫn ép họ ra tìm. Đêm trước người nào cũng cúi đầu chán nản trở về, Lão Ngoan đồng chửi mắng họ một trận tàn tệ, y chửi tới lúc cao hứng chột nói: -Nếu sáng mai vẫn tìm không được hai đứa nhỏ Quách Tĩnh và Hoàng Dung, lão tử sẽ bào chế thêm Niệu sai nê hoàn cho các người uống. Câu ấy khiến bọn họ ngờ vực không ngừng hỏi vặn. Lão Ngoan đồng càng nói càng lời đuôi, họ mới biết đã mắc câu, những thuốc đã uống hoàn toàn không phải là độc dược. Ta biết tình thế nguy hiểm, lưu lại đám gian tặc ấy thì hậu họa không nhỏ, bèn bảo Lão Ngoan đồng giết sạch cho xong. Nào ngờ Bành Liên Hổ đã thấy tình thế không hay bèn dùng gian kế, đòi lão hòa thượng béo mập Tây Tạng tỷ thí công phu ngồi yên với Lão Ngoan đồng. Ta cản không được đành trốn ra khỏi thôn Ngư Gia trước, ngẫu nhiên gặp Kha đại hiệp ngoài thôn, y bảo vệ ta chạy tới đây, bọn Bành Liên Hổ đuổi sát theo sau. Lão Ngoan đồng tuy hồ đồ cũng biết rời ta là không xong, vội chạy tới đây. Đám gian tặc kia không ngừng dùng lời khích bác, Lão Ngoan đồng rốt lại không nhịn được, bèn khởi sự tỷ thí với lão hòa thượng kia.

Hoàng Dung nghe y nói vừa tức giận vừa buồn cười nói: -Nếu không phải vừa khéo, thì tính mạng của sư phụ người đã chết về tay Lão Ngoan đồng rồi.

Hồng Thất công nói: -Tính mạng của ta vốn đã nguy hiểm rồi, chết dưới tay ai cũng thế thôi.

Hoàng Dung chột nhớ lại một việc nói: -Sư phụ, hôm trước chúng ta từ đảo Minh Hà trở về ...

Hồng Thất công nói: -Không phải là đảo Minh Hà mà là đảo áp Quỷ.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng nói: -Được thôi, đảo áp Quỷ thì đảo áp Quỷ, gã Âu Dương Khắc kia bây giờ đã thành quỷ thật rồi. Hôm ấy chúng ta cứu chú cháu Âu Dương Phong lên bè, thường nghe Lão Độc vật nói trong thiên hạ chỉ có một người trị thương được cho người, nhưng y võ công cái thế, dùng sức mạnh vốn không được, người lại vốn không muốn tổn nhân lợi kỷ, xin y giúp đỡ.

Lúc ấy người không chịu nói tên họ y ra, bây giờ con và Tĩnh ca ca đi Tương Tây một chuyến, tự nhiên đã biết người ấy ngoài Đoàn hoàng gia năm xưa tức Nhất Đăng đại sư hiện nay thì không phải là ai khác.

Hồng Thất công thở dài nói: -Nếu y dùng công phu Nhất dương chỉ đã thông kỳ kinh bát mạch thì vốn có thể chữa thương cho ta, chỉ là một khi xuất thủ thì y bị tổn thương nguyên khí rất nhiều, nhiều là năm năm, ít là ba năm cũng chưa thể khôi phục hoàn toàn. Cho dù y lạt lẽo thế tình, không để ý gì tới việc thắng phụ trong lần luận kiếm thứ hai ở Hoa sơn nhưng cũng đã hơn sáu mươi tuổi, còn sống được bao nhiêu năm nữa? Lão khiêu hóa có thể mở miệng nhờ vả y sao?

Hoàng Dung mừng rỡ nói: -Sư phụ, bây giờ thì tốt rồi, vốn là không cần người khác giúp đỡ, kỳ kinh bát mạch cũng có thể tự mình đã thông.

Hồng Thất công ngạc nhiên hỏi: -Cái gì?

Hoàng Dung nói: -Thiên quái văn lú la lú lo mà Tĩnh ca học thuộc lòng, Nhất Đăng đại sư đã dịch ra giải thích cho chúng con. Ông dặn chúng con về nói với lão nhân gia người, có thể dùng công phu này đã thông kỳ kinh bát mạch của mình.

Lúc ấy bèn đem lời dịch của Nhất Đăng đọc lại một lượt.

Hồng Thất công lắng tai nghe xong, ngẫm nghĩ hồi lâu, cả mừng nhảy bật lên, kêu lên liên tiếp: -Kỳ diệu, kỳ diệu? Xem ra cách này có thể làm được, nhưng e ít nhất cũng phải sáu tháng một năm mới thành công.

Hoàng Dung nói: -Kỳ tử võ ở lầu Yên Vũ, đối phương nhất định sẽ mời Âu Dương Phong tới áp trận. Công phu của lão Lão Ngoan đồng tuy không thua kém y, nhưng con người khùng khùng điên điên, lúc ra trận khó có thể không gây chuyện lôi thôi, phải tới đảo Đào Hoa mời cha con về trợ chiến thì mới nắm chắc phần thắng được.

Hồng Thất công nói: -Lời ấy không sai. Ta tới Gia Hưng trước, hai người các người cùng tới đảo Đào Hoa đi.

Quách Tĩnh không yên tâm, định hộ tống Hồng Thất công tới Gia Hưng trước.

Hồng Thất công nói: -Ta cưới con tiểu hồng mã của người đi, trên đường có tai nạn gì, lão khiêu hóa võ ngựa chạy luôn, cho dù ai cũng không đuổi kịp.

Nói xong nhảy lên ngựa, ừng ực uống một ngụm rượu lớn, hai chân kẹp

mạnh một cái.

Con tiểu hồng mã hướng về Quách Hoàng hai người hí dài một tiếng như từ biệt. Rồi phóng như bay lên hướng bắc.

Quách Tĩnh nhìn theo đến khi Hồng Thất công khuất bóng, lại nhớ tới việc Kha Trấn ác muốn giết Hoàng Dung, trong lòng rầu rĩ không vui. Hoàng Dung cũng không khuyên gì, tự đi thuê thuyền, giương buồm tới thẳng đảo Đào Hoa.

Lên tới đảo, cho thuyền phu đi rồi, Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, ta xin người một việc, người có đáp ứng không?

Quách Tĩnh nói: -Cô cứ nói nghe xem đã, đừng để ta làm không được.

Hoàng Dung cười nói: -Ta không bắt người phải đi chặt đầu sáu vị sư phụ đâu.

Quách Tĩnh không vui nói: -Dung nhi, cô nói chuyện ấy làm gì?

Hoàng Dung nói: -Tại sao ta không nói tới? Chuyện ấy thì người quên được chứ ta không quên được. Ta tuy tốt với người, nhưng cũng không muốn bị người chặt đầu.

Quách Tĩnh thở dài nói: -Quả thật ta không hiểu tại sao đại sư phụ lại nổi giận như thế, ông biết cô là người ta thương yêu, ta thà chết ngàn lần muôn lần cũng quyết không chịu để cho cô bị tổn thương một chút.

Hoàng Dung thấy y nói rất chân thành, trong lòng cảm động, nắm cánh tay y, dựa vào người y, chỉ vào một rặng dương liễu cạnh bờ nước, hạ giọng hỏi: -Tĩnh ca ca, người thấy đảo Đào Hoa đẹp không?

Quách Tĩnh nói: -Đúng là như chốn thần tiên.

Hoàng Dung thở dài nói: -Ta chỉ muốn sống ở đây, không muốn bị người giết đâu.

Quách Tĩnh vuốt vuốt tóc nàng nói: -Hảo Dung nhi, tại sao ta lại giết cô?

Hoàng Dung nói: -Cho dù người khắp thiên hạ muốn làm khó người, ta thủy chung vẫn bảo vệ người mà.

Hoàng Dung nắm tay y chặt hơn, hỏi: -Người vì ta, có thể bỏ tất cả mọi người không?

Quách Tĩnh ngần ngừ không đáp. Hoàng Dung khẽ nghiêng đầu nhìn vào hai mắt y, trên mặt lộ vẻ sốt ruột, chờ y trả lời.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, ta từng nói muốn ở trên đảo Đào Hoa này làm bạn với cô suốt đời, lúc ta nói đã quyết ý, chứ không phải là nhất thời cao hứng buột miệng nói ra đâu.

Hoàng Dung nói: -Được! Vậy thì bắt đầu từ hôm nay, người sẽ không rời khỏi đảo này nữa.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Bắt đầu từ hôm nay à?

Hoàng Dung nói: -Ờ, bắt đầu từ hôm nay! Ta sẽ xin cha tới lầu Yên Vũ trợ chiến, ta và cha đi giết Hoàn Nhan Hồng Liệt trả thù cho ngươi, ta và cha sẽ tới Mông Cổ đón mẹ ngươi về. Thậm chí ta còn xin cha ta đi xin lỗi sáu vị sư phụ của ngươi. Ta muốn ngươi không còn việc gì phải lo lắng nữa.

Quách Tĩnh thấy thần sắc của nàng vô cùng kỳ lạ bèn nói: -Dung nhi, ta nói gì với cô quyết nói ra là nhớ, cô cứ yên tâm, cần gì phải thế.

Hoàng Dung thở dài nói: -Chuyện trong thiên hạ khó nói lắm, lúc đầu ngươi ưng thuận cưới công chúa Mông Cổ kia, đâu có nghĩ về sau lại hối hận? Trước đây ta chỉ biết mình thích thế nào là làm thế ấy, bây giờ mới biết rằng ...Ờ, ngươi nghĩ kỹ xem, ông trời lại cứ quấy rầy ngươi không thôi.

Nói tới đó bất giác mi mắt đỏ lên, cúi đầu xuống.

Quách Tĩnh không đáp, trong lòng ý nghĩ cuồn cuộn dâng lên, thấy Hoàng Dung đối với mình tình nghĩa tha thiết như vậy, vốn phải ở lại trên đảo này bầu bạn với nàng suốt đời mới phải, nhưng cho dù ném hết tất cả chuyện đời cũng quả rất không ổn, nhưng có chỗ nào không ổn thì nhất thời lại không nghĩ ra.

Hoàng Dung khẽ nói: -Không phải ta không tin ngươi, cũng không phải nhất quyết ép ngươi ở lại đây, chỉ là, chỉ là.., trong lòng ta rất sợ hãi.

Nói tới đó đột nhiên cúi đầu vào vai y khóc nức nở.

Việc ấy khiến Quách Tĩnh hoàn toàn bất ngờ, ngăn người ra, vội nói: - Dung nhi, cô sợ chuyện gì?

Hoàng Dung không đáp, chỉ cúi đầu khóc lóc. Quách Tĩnh từ khi biết nàng đến nay, từng cùng nhau trải qua không ít nguy nan gian khổ, thủy chung vẫn thấy nàng nói cười như thường, lúc ấy nàng trở về nơi ở cũ, sẽ lập tức gặp mặt cha mình, sao lại cảm thấy sợ hãi? Bèn hỏi: -Cô sợ cha cô có chuyện gì phải không?

Hoàng Dung lắc lắc đầu. Quách Tĩnh lại hỏi: -Cô sợ ta rời khỏi đảo xong sẽ vĩnh viễn không trở lại phải không?

Hoàng Dung lại lắc đầu Quách Tĩnh hỏi bốn năm câu, nàng vẫn lắc đầu.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung ngẩng đầu lên nói: -Tĩnh ca ca, rốt lại sợ chuyện gì ta cũng không nói ra được. Chỉ là ta nhớ lại dáng vẻ của đại sư phụ ngươi lúc muốn giết ta, lại không tìm được trong lòng hoảng sợ rốt lại cũng có một ngày ngươi sẽ nghe lời y mà giết ta. Vì vậy ta xin ngươi đừng rời khỏi nơi này. Ngươi cứ đáp ứng ta là được!

Quách Tĩnh cười nói: -Ta còn cho rằng là chuyện gì lớn, té ra chỉ vì chuyện ấy. Hôm trước ở Bắc Kinh, sáu vị sư phụ của ta chẳng cũng không chửi cô là tiểu yêu nữ gì đó sao? Về sau ta đi với cô, cuối cùng cũng không việc gì. Sáu vị sư phụ của ta tuy có vẻ nghiêm khắc hung

dữ, nhưng trong lòng lại không ai từ hòa bằng. Cô ở với họ quen rồi, nhất định họ sẽ thương yêu cô. Bản lĩnh lấy đồ vật trong túi người khác của Nhị sư phụ thần diệu vô song, cô theo ông mà học nhất định sẽ rất thú vị. Thất sư phụ lại càng ôn nhu dịu dàng ...

Hoàng Dung ngắt lời y, hỏi: -Nói thế thì người nhất định phải rời khỏi nơi này chứ gì?

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta cùng rời khỏi đây, cùng tới Mông Cổ đón mẹ ta, cùng đi giết Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi cùng trở về đây, há chẳng tốt sao?

Hoàng Dung sửng sốt nói: -Nếu đúng như thế thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không cùng nhau trở về đây, vĩnh viễn không thể sống trọn đời với nhau.

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi: -Tại sao thế Hoàng Dung lắc đầu nói ta không biết. Nhưng ta thấy đáng về đại sư phụ người, ta đã đoán được rồi. Y giết một mình ta cũng còn chưa đủ, y đã căm hận ta thấu xương rồi.

Quách Tĩnh thấy lúc nàng nói câu ấy trong lòng như đã tan nát, trên mặt tuy vẫn hiện ra vẻ ngây thơ của một cô gái nhỏ, nhưng thần sắc cuối chân mày tựa hồ đã nhìn thấy đại họa khôn lường, nghĩ thầm nàng trước nay đoán việc không sai, lần này nếu mình không nghe lời nàng, từ nay về sau nếu có tai nạn gì giáng xuống người nàng, thì làm sao được? Nghĩ tới đó trong lòng đột nhiên chua xót, cũng không nghĩ gì tới chuyện khác, buột miệng nói một câu “Được! Ta không rời nơi này cũng được!

Hoàng Dung ngăn người nhìn y hồi lâu, hai dòng nước mắt từ từ chảy dài trên mặt.

Quách Tĩnh hạ giọng hỏi: -Dung nhi, cô còn muốn gì nữa?

Hoàng Dung nói: -Ta còn muốn gì nữa à? Cái gì cũng không muốn nữa!

Rồi khẽ nường mày kêu: -Nếu muốn gì nữa thì trời cũng không cho.

Tay áo dài khẽ phất lên, chớp chớp nháy múa dưới đám cây hoa. Chỉ thấy nàng lúc quay đầu kim hoàn lóe nắng, chỗ vung tay áo trắng phất gió, sau cùng càng múa càng mau, vung tay áo quét tới cành hoa bên cạnh, hoa trên cây rơi xuống lả tả, hoa hồng, hoa trắng, hoa vàng, hoa tía như một bầy bướm bay lượn quanh nàng. Nàng múa một lúc, đột nhiên nhảy vọt lên đáp: -Xuống một cành cây, kế nhảy qua cành khác, trong vũ đạo còn kèm thêm thân pháp Yến tước phi và Lạc anh thần kiếm chưởng, vô cùng mừng rỡ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Trước đây mẹ kể chuyện cổ cho mình nói ở Đông Hải có một tòa núi tiên, trên đó có rất nhiều tiên nữ, chẳng lẽ trên đời còn có đảo tiên nào đẹp hơn đảo Đào Hoa, có tiên nữ nào đẹp hơn Dung nhi sao?